

Diarul săptămânal **DUMINECA**. — Administratore, **TOMAI STOENESCU**.

La spațiu Constituția otomană. Etă este carașol.

S U M A R I U

1. — Mormântul lui Dimitrie Bolintineanu, unde nu se vede
nici un semn pentru a arăta muriilor că acolo zace osemintele
unui ilustru cetăean și bard Român, poesie de JUL. I. OSCAR.
2. — D'al săptămânei. A trecut furtuna!
3. — Dor din străinătate Așa doresce cine are inimă, poesie.
4. — Către popa Tache, frații se recunosc.
5. — Așteptarea. Poate, cine are răbdare, poesie
6. — Instructiunea publică. Se va îndrepta.
7. — Sonet adresat poetului Vinesi, student în Paris, de AL.
A. MACEDONSKI.
8. — Bibliografie, România și Mihai Viteazu, poesie de GR. P.
SERURIE.
9. — Teatrul Român îl mai avea, streină îl vom avea.
10. — Epigramă, de AL. A. M. Așa e lumea.
11. — Altă Epigramă, răspuns la Epigrana din numărul trecut.
12. — Anunțul D-lui G. Dem. Teodorescu.

MORMÂNTULU

LUI

DEMETRIU BOLINTINÉNU

Nopțe : luna dörme pre boltă înstelată;
Er e printre morminte tristă pașii 'mă rătăcescă
Cătând în vanu o cruce, vre-o pétără însemnată,
Mormântul să-mă arate celu cată și nu'l găsesesc !
Nimică ! da, ce să spună acelu care trece :
«Privesc cum se rumpe de lesne-alu vietă firu !»
Nici semnă, nici cruce care s'arate grăpa rece,
În care să-odichnesce Elu... Cine ?... Unu martyrū !...
Nimică !... nici chiar o cruce de lemnă, să spună care
E-alu lui mormântă. O ! Dómine, la tristă călători !...
Acestă semnă alu credință, divină, ce n'fiptu flu are
La capul său chiar celu mai sărmanu din muritor !...
Dér, ecă-aci i mormântul în care să-odichnesce
Elu... Cine ?... Nici unu nume !... Pământul întrebătă,
Ca densusul să vă spună, martyru cine este...
Caci, văi ! alu lui săntă nume în darnu flu căutați !
În darnu !... Ce ? vreți pre firul de erbă ruginită
Ce-acoperă mormântu-i, să fiă însemnată?
Saú scrisu să fiă ore pre floră vescedită,
Ce primă-véra numă pre densus-a semenată ?
Pre ce? : pre cruce... Nu-are! Pre pétără... Unde este? !
Nimic !... Nimic !... Mormântu'i priviți, Români ingraji !
Vai ! astă-fel cu disprețul, cu uitarea respălatesc
Adă, patria lui Mircea, pre fi adevărată !...
Privită ! Martyru-a căru devișă-a fostu : Lumină,
Virtute, libertate și-alu patriei amoră ;
Adă zace fu uitare sub duo, trei pași în tină !...
Verasăti !... verasăti asuprăi vre-o lacramă de doru !...
Er tu, o pelegrine, ce treci pe la morminte,
Pre grăpa lui uitată oprescă-te, — și-aci
Inaltă catre ceruri o caldă rugămintă,
Pentru astă martyrū ce-atâtă în vietă suferi !
Te 'ntunecă, o lună, și voi perifi, o stele,
Er voi, o paseră, gemenă, căci gemu acumă și eu !
Verasăti amare lacrimi privind pre ale mele,
Ce curgă, vădend cum tăra onoră bardul său.
Caci văi ! numă acelor ea 'nală monumente,
Ce-o fură, pradă, și slugă vile streinilor le suntă,
Când c'e'n a loru ânimă portu nobili sentimente,
Nu-ău chiar de lemn o cruce pre tristal lor mormânt !...
(Bolintin din vale). Julius J. Oscar.

D'ALE SĂPTĂMÂNEI

Iată încă uă săptămâna trecută la dosarul uitări și stersă din viață omenire ! încă uă săptămâna adăogată la bătrânețea omenilor și nimeni nu se mai gândește la ea.

Căte bucurii pe unu și căte întristări pe alti ! Căte bătăi de piept și căte palpitări de inimă nu mai aduse și săptămâna astă ! Căt sgomot, cătă gălăgie, căte svircoliri pe omenire. Ministerul cade, a cădut ! Si cine o săl moștenescă ? Cutare, ba cutare. Albă, centrul, moderat, pestriță sau fistichii, și când colo ce să vadă ? Ministerul n'a cădut, ci numai s'a complectat cu trei persone. Ce trăsnet pe unu și ce linisce pe cel-l-altă ! Celor d'antene le-a sărit inima, și celor din urmă le-a venit inima la locu din voiagiul în care se pregătea săl facă.

Noă însă ne pare și bine și rău din acăstă complicitate de Ministeru.

Ne pare bine că a scăpat lumea de svircolire, și ne pare rău, căci s'a dusă la spațiu d. Vernescu, lăsându-ne cu ahtul la inimă, ne-mai având în minister cu cine să ne englindisim. Atâtă năpăste aveam și noi și ne lăsă cu buzele fripte.

Ne-mai pare rău, că în actualul minister nu vedem pe nimeni care ar putea să ne dea de lucru, adică a'l face de risu. Bietul d. Vernescu, a rămasu totu gună călare pe prună, vorba poetului.

Dară bieți aspiranți dreptaci și centraliști ? re-maseră tot ca 'ntenei cu buzele fripte și cu gura căscată după putere, norocă că le-a mai rămasu nepoțul lordului Biron și Bauer, ca să-i tie în cărcă și să-i mai englindisescă cu giumberșurile loru cu curigesci, că alt-felu se cufunda pământul.

Mai așteptați, iluștri boeri de bun neam și nobile crescere, mai aveți destul timp, înaintea voastră.

Pressa, în primul său număr după renascere, ne spune că ea a renăscut dintr-un centru, având pe D. Esarcu, intre persoanele ce compune acel centru și oră căte lovitură s'ară îndrepta asupra loru, voru pune negreșit pe D. Esarcu la centru, spre a înmuia loviturile agresorilor din partitul opus.

Noi felicităm partitul *boerescă*, dinu centru, pentru nemerita alegere făcută în persona Domnului Esarcu, care scie a tine compt atât de *pasivul* cată și de *activul* partitului din care face parte. Îi urăm noroc și isbândă bună acum la finele carnavalului.

DORU DIN STRĂINĂTATE

Amicii, cu inimă bună,
Ca roiul d'alice pe flóre,
Se plimbă, și năptea pe lună
Recitată la inimuri ușore.
De ce de doru'ti, maică-adorată,
Inima'mă arde nemângâiată ?

*
Cându noptea cu diua se'ngână
Si somnul e dulce ca mierea;
Cându dörme chiar apa 'n fontână
Si'n totul e domnă tacerea,
De ce de doru'ti, tără iubită ?
Inima'mă bate neadormită

De nu găsești dérá dulcetă
De cătu totu în dor și 'n măhnire,
Stîrșesce, o trista mea viéță,
Si sbori la a tea fericire.
De ce suspine, visuri deșerte,
Cându nemurirea e'n altă parte ?

CĂTRE POPA TACHE

Scumpe confrate,

Mi se spune că *Individ* N. Scurtescu, într'unu diară ce singură l'amă citită încordându-și dibla a trasă un aghiosu în modulă celu mai solemnă ducelu de Sant-Iago. Nu mă pricep a caracteriza mai pe largă acăstă faptă laudabilă nici modulă cumu acelă cantică înțelege prosodia.

Ceea-ce șiu însă a spune aceluia este că fraseologia sa conține multă curtoasie regală.

Dar în fine la ce se poate aștepta veri-cine de la celu ce s'a deprinsu a cânta cu învăpăere totu ce este mare.

Să scie însă acelă individ numit mai susu că suntă lipsit de multe ca să mă socotescu la nivelul său. Cu condeiul nu lăsu puté recompensa. Deci, etă ce amă pusă la cale : Constituindu-ne în triumvirat — eu, cucernicia ta și Tieu, să felicităm spinarea *Individualu* spre a'lui încuraja ca să mai facă și pe viitor ode la regi.

Cu acăstă ocazie, scumpe camaradu, suntă ferice a vă asigura etc.

Flaimuc-Maniac-Bampuf.
Fostu comandantă peste morile de vîntu regale
ale majestății sale *Scarlat septim.*

ASCEPTAREA

Ah, te-acceptu cu nerăbdare
Si cu tainice gândiră,
Angeru blandu de desmierdere,
Soptă smulsă din zefiră :

Vinu cu bazați profumată și cu zîmbetu'ti d'amoră,
Căci profumul este viața unui sufletu simțitoru !

*
Ora trece nemilosă

S'ale săle renoiră

Lasă 'n inima'mă duiosă

Ne'ntelesă tresării.

Vino rađă de speranță, vin' cu zîmbetu'ti d'amoră,

Căci speranța este viața unui sufletu simțitoru.

*
Cându prin salci se strecoră

Ale nopti adieră,

Dorulă ineu la tine sbora

Dalbă isvoru de măngăieri :

Vin' cu caldele'ti suspine și cu zîmbetu'ti d'amoră,

Căci suspul este viața unui sufletu simțitoru.

Luna 'n valuri * se privesc,
Roua 'n fragedă trandafiră :
Câmpul, valea aromesce
In nespuse fericiră :

Vino, fiica poesiă, vin' cu zîmbetu'ti d'amoră;
Poesia este viața unui sufletu simțitoru.
Paris, 14/26 Iunie, 1876.

INSTRUCTIUNE PUBLICA

II (1)

Facultatea de litere e viră 'n două sale, puse una d'asupra altea și recomandabile forte prin nisice bănci... Dómine sfinte ! unde le-oru fi găsită ca să batjocorășă cu denele isteță lucrare a meșterului Orășescu ? Amă dice că suntă bănci drese de pe la scolele primare (unde dracii de copii n'au altu lucru, de cătu să se exercite 'n sculptură, cioplindu-le pe totă diua și scobindu-le ca să-lase numele nemuritoru, săpată și scrisă p'aceste monumete), énsă ni s'a spus că ele suntă băncile primei scole române de la Sf. Sava și că suntă păstrate 'n Academie, să anune 'n salele facultății de litere, ca intr'unu musu de sfinte odore și de sfinte moște.

Inveselită d'acăstă esplicare, *Ghimpele* rise și bătu 'n palme de mucalități autorii ai acestei povestile. Deci își urmă informațiile cu inimă bună și iată ce astă :

Săsească dascăli, mari și lați, își măncă amarulă cu săse elevi. Căte unul de omu ! Ce brodă nostrimă, vrednică d'ale *Ghimpele* bune dispositiți ! Lucru cam tristă énsă că s'acești 6 elevi pretindă că ei suntă cari 'să măncă amarulă cu unu din cei 6 dascăli. Majoritatea loru, adică 4 — a spus'o servitorul care mătura — strigă 'n gura mare că, de n'ară fi la midlocu bursa de căte 40 fr. pe lună, ar da focul și literă și totu, că prea 'să perde vremea cu nimica totă ! Va să dică, unde 'n alte părți elevit ară fi plătindu pentru 'nvățatură, aci la noi li se plătesc elevilor ca să 'nvețe : doavadă c'amu progresat grozavu ! D'a-minune, de ce nu trece prin găndu ministrul și camerii să tale cei 2 napoleoni pe lună, să vedemă mai prinde cineva vr'unu iepure schiopu prin cele 2 săli cu bănci clasice ? S'atunci să se vadă care dascălu scie săl atragă elevi, nu șiușele și momiele, nu cu darea diplomei de licență fără muncă, ci prin sciință și utilitatea lecțiunilor săle ! Énsă... ce sta de vorbesc ! Nimeni nu se ocupă d'altele, d'eru d'astea !

In sfârșit să facem cunoștință cu D-ni profesori, cu acești savanți, cei mai savanți omeni din România.

Vc recomandăm mai antești pe D-lu decanu în perpetuitate Laurianu, autorul lui *Tentamen criticum*, care *tentamen* a rămasu, pentru că numai critici nu era. D-sea a făcută și istoria, mai alesu națională, care, impreună cu vr'o 10—15 cărti geografice, a adusu mare alăverișă la prăvălie. De săracu ce e D-lu Laurianu, l'aui mai pusă și bibliotecară, căci léfa de la facultate, cu venitul cărților și cu 2 galbeni pe di de la Academie nu'ajungea biletul omu.

Scolarii suntă forte mulțumiți de cursul d-séle, căci e mai lesne de cătu în cl. II gimnasiale. In adevără, cu toții suntă de acord să recunoscă că nu e omu mai muncitoru de cătu decanul. Unu anu intregu, anul I nu face de căt să se puie pe catedră, să ieă carte 'n mână și să asculte cum fiecare elevă traduce pe rându din căte unu scriitoru lătinu. Când a sunat clopotul, se scolă, își ieă păleria și, fără diua bună, o șterge ca 'n lectiu viitor se facă același lucru. In anul II, se 'ndeletnicește să asculte cum elevii citescu p'u făoa tipărită de d-sea după vremuri și 'n care se spună moș-pe-groși despre ai d'au scrisă pe lătinie. Acăsta se chiamă istoria literaturii latine, căci, despre énsașă literatura latină, a făcut-o fiertă.

Deci : a fi profesorul de latinescă la facultate însemnează a nu face nimicu, a asculta glasul dulce alu scolarilor ce traducă, a sub-semna de prezentă să umflă léfa la sfîrsitul lunii. Așa facă omeni mari, și se dice că trebuie să facă și să se sberi cătu iti ieă gura ! Prin urmare bine ară face decanul să se ieă de mână cu d. Alexe Marin, să recunoscă că nu mai potu face nimicu și să se odihnescă c'nu bună pensie.

Pe cându vorbiamu astfelu, d-lu Ulysse de Marillac, *bacalaureat* în literă din Franția, intră 'n sală ca să dea lecții, căci e profesorul de franțuzește la facultate. D-lui vorbesce, chip ! E mare ora-

(1) A vedé No. 4 ală *Ghimpele*.

toru, mândru ca unu curcanu, umilitu ca unu jesuitu și marțafoiu politicu și diařisticu ca și numele său cu de înainte. Dérū păcatu că ce spunea numai d-sea n'țelege. Uni elevi n'a trecutu licențu, ci seminarul; deci nu pré pricepă pe franțuzie; altii énsé găsescă că suntu nostime românele ce citescă d-lu de Martăfoiu și despre care face uă scurtă dare-de-sémă 'n lectiunele d-séle. Fie că tari trebue să mai éssă scolarii astia. Ghimpele a asistat la naă lectie, unde vorbia despre Alfred de Musset, s'a ieșită cu durere de capă din cauza eresiei d-séle literare și de calomniele ce arunca bietului scriitoru. Giaba striga d-sea «*Vous ne l'aurez pas*» căci totu amu avutu afurisita de durere, de multe și alese ce spunea.

P'acestă dascălu, Ghimpele nu'l trămite la pensie, ci la unu gimnasiu óre-care, cu condiție d'a fi supraveghiatu d-aprópe.

D-l Urechiă e profesorul de istoria română. Adeverul e că singurul din toti își mai dă ostenelă d'a face unu cursu cum se cade, d'a răscoli cronicile maghiare și polone, d'a ispiti pe Sinca și Cante-miru, pe Spontoni și pe Leunclaviu, cronicarii noștri ca și p'ăl altoru nați. Dérū ce folosu, nene dascăle? C'uă flóre nu se face primăveră, c'un singurul cercetătoru nu se scrie istoria neamului. Dă ghies d-lui Cernătescu să se mai descepte, să ţi tie isonulu măcar, că pré s'a molesită de totu de când e la facultate. La liceul St. Sava, mai mergea cum mai mergea; aci énsé nu mai e liceu, trebuie critică și filosofia, trebuie pătrundere și cugetare. Nu e destul că posnaști de elevi ilu compară cu vestitul Lăzărescu de la Matei Basarab, care pune pe băieți să 'nvețe ca papagalul după carte și le pune 3 de nu spună intocmai ca acolo?

L'o fi descuragiatu tărbacela lui Tocilesu; dérde... a cam brodit-o ăla, că pré e de óie cu d. Cernătescu. Dorinu elevi când vorbesce; și ce vorba? parcă e curatii mionelă. S'apoī pré e după tipicu; pré 'ndopă pe scolaru cu parascovenii d'ale Evreilor, Persilor, Egiptenilor, Asirilor, Babilone-nilor, Fenicilor etc. care adi s'a dovedită că suntu flécuri curate.

D. Francudi e Român, dérū toti autori (adică nu toti, ci 2-3, cătă explică pe ici-colea) se plâng că nu' face s'fie n'țelegi de ascultătoru. Déca e vorba numai de traducere, apoī slavă Domnului că așa numitele juxta-liniere nu lipsescă în franțuzesc. Asemenea sibi și istoria literaturii elene, dicend că ori s'o facă cum trebuie, ori s'o lase la părdalnicul. Orf ce cărticică nemăescă, ori ce manualu franțuzescu spună pote mai multu și mai bine de cătu aceea ce dictéză d-sea. Aru fi bine dérū ca să 'nhate clasicitatea, s'o explice, s'o facă a fi gustată, éru nu a lăsa ca 'n totă facultatea numai bancele să pörte numirea de *clasice*.

Alu 6-lea și celu din urmă dascălu e d-l Zalomit, filosofu pe cătu l'arata mustătile rase, mersu' legănatu și glasu' pițigăiat. Stată, c'aci merge cu judecata, éru nu cu lopata. Filosofia nu e nică rață, nici găscă, nici curcanu pe vîrdă, ci e filosofie. Ati priceputu? Logica e 'ncurată, dérū o descurcă de minune d-l filosofu; psichologia vine de la *psih-mu* pronunțatul cu dragoste, éru teodiceea privesce fețele bisericesci. Cătu despre istoria acestei adencii sciințe, pe care numai filosoful o pote pătrunde, ea e și mai grozavă. Ce nu pate d-sea ca să 'mpace pe Spinoza cu Descartes și pe Platone cu nespălatul și ingratul de Aristotelu, vraciul care a morit pe 'mpărată Olímpia ca să facă pe Alexandru Makedon, cum scrie și la *Alixandrie*!

O s'diceți că același cursu il face de 10-15 ani, de cătu era la liceu. Hei, dér ce vreți? Munca e grea. Credeti că puținu lucru e să nu n'țelegi pe Kant și cu totu astea să'lu explice? S'apoī cătu Helvetius o pate, puțin credeti că sufere dascălu? Tăcere dérū și ieru tăcere, căci din scola d-lui Zalomitu o să 'nflorășă filosofia 'n tera românescă.

Iată celebra facultate de litere din Bucuresci!!!

Acum ci - că se mai adaugă anca 3 catedre: a d-lui Odobescu, a d-lui Hasdeu și una de pedagogiă, spre ciracladisirea cine scie a căru prietenu. Léfa ce li se dă celor 2 d'antéi e de 300 lei pe lună, s'acăsta pentru 2 motive: 1. spre a se arăta că d. Hasdeu nu scie istoria cătu d. Cernătescu și că d. Laurianu e mai burdus de carte de cătu d. Odobescu; 2. spre a nu fi mai multu plătiți de cătu cu l'éfa pe 2 lună a unu ușieru de la cameră, de óre-ce d-lorù suntu recunoscuți ca ómeniu cei mai cheltuiitori de pe pămentu.

SONET

Domnul B. A. V. autorul unei broșuri de incercări poete și studiente la universitatea de dreptă din Paris, care finți trimisese carta sa de visita felicitându-mă de anul nou.

Amicul meu, când astă-dă de toti sunt dat uitării
Când nimină dina bună nu vine să-mi mai dea,
Când nimină nu mai scie de mine 'n tera mea,
Tu nu m'ai uitări énsé din sinu'nstreinări!

Ce vrei! Aici să uită accentele cântării
Să mai îndată anca acel ce le scoate:
Pentru poeti e sorta la noătă de rea
Că cei mai mulți, mor singuri, în prada disperării!
Dér eșu cu tóte acestea de și advocatul mare
S'ajungă cătă mai de grabă din suflet fac urare
Spre a te vedea în tere al dreptului atlet;
O! crede-mă amice, nimic nu prețușesc
Mai mult de cătă un cântec ce viața ne'ndulcesc!
Legist te reîntorce, rămăi énsé poet!

1877, Ian. 7

AI. A. Macedonsky.

BIBLIOGRAFIĂ

ROMÂNIA SI MIHAIU VITÉZULU

Poemă de Gr. P. Serurie

(Urmare)¹

In partea III-X, poetul reprezentă pe Mihaiu Vitézul care, zărindu pe România, «nobila sea mamă» îi deplângere cu amară starea de plânsu în care a adus o cărmutorii străină de tera de la 1870—1876. Vorbindu de armătă, eroul dice că «ubitele-i falange»

Perpetuă numai terei suntu ele devoteate.
Căci, mai pre-sus de tóte, au simțul românești,
Si 'n oră ce casură grave, cu plină demnitate
Au dovedit că ele, fidele, o iubesc.

Privindu apoī laacea drăia de parveniți, care, îndată ce-a datu cu nasul prin străinătate, spândură antéi pe pe tatălui loru, ca Tiganul ajunsu împăratul; privindu pe reneagii cari, esită din popor, devinu căleșii poporului; pe iesușii de pocită civilizație și pe racii de retrogradă, în fine pe servili și pe indiferenți, cari numai la plapomă le și gândul, poetul strigă că indignare, ca din partea eroului adresându-se către «nobila'i mună» :

Dér eșu d'acele miș și sute
De fiș tăi din sinu'tă, de la alu căroru pasu
Depinde a tea sortă, si cari pe întrecute
Acumu se uită la tine prin sticla ce aș pe nasu?

O da, sărmană mamă, ei, din nenorocire,
Suntu fiș de sânge și ei mai mulți esită
Din chiaru aces multime ce, ca prin rea ursire,
Si adă, sub dênsu, gene totu sub sat apă leită.

Ei suntu aceia cari prin miș și făd-lungate
Muncu, trude și turmente ce tu le-ai suferită,
Aă dobedintu scuine de merite stimăte;
Si libertăți și drepturi d'agată moștenită.

Ei suntu aceia căroru tu, mamă generoșă,
In via tea speranță d'un dulce viitor,
Le-ai netezită cărarea de vietă radiosa
Si le-ai și datu aventulă de mersu triumfatoru

Ei suntu acei le cari tu in societate
Solemnu pe ai tăi umeri cu dragu i-ai rădicată
Din stratul umilință spre a-tea prosperitate,
La demnități de care credușă c'au meritatu.

Si ei, cu tóte astea suntu cei cu *tescheréua*.
Ei legile le fabr cu, le aplică, le execuță;
Ei te-ău condusu cu băta și chiaru cu sisanéaua;
Ei mari și taru în sinu'tă suntu astă-đi absolută!

Totu ei facu să se dică, și pote cu totu dreptulă,
Că celu putinu satrapii cei regulamentări.
Tineașu să aibă-u mună, și te păstra cu peptulă,
De și cu scopul numai de trătorii ianiciari.

Ba tinc mulți dintr'enșă prin miș de temenele,
Se facu chiaru să ri oribili și altii chiaru sicari
Ai hainei de vîpere cei stungă dilele tele
Servindu pe toții străinii ca néosi mercenari

Acestia suntu fiș ce 'n oră ce di nefastă,
Cându tie 'tă crăpă buza de ajutoru 'tă dicu :
„Ei 'ni căută d'ale mele, căci amu copii, nevastă;
Politica și tera suntu mofturi de nimicu!“

Ei déru, prin chiaru umore cei caracteriză,
Urăscu totu ce se d'co folosu alu tuturori,
Si 'n veci suntu contingentul pe care se basseză
Vipera și satrapul în planurile loru.

Apoī, îndreptându-se către adevărății și bunii Români, eroului poemei îi esorteză ast-fel:

Voî, ca Român de sânge, respingeți cu orore
Afurisita poftă adusă din Fanaru,
Căci voî aveți și Mumă, și Dumnezeu, și Onore;
Fanariotul n'are nicu simțu de omu măcaru.

Gândiți-vă, ca ómeniu de seriositate,
Ca bunii Români de frunte, ca patrioți curați,
La starea durerosă și de estremitate
In care gemu tărani, striviti și disperati.

Simțiți d'loru sòrte cu grijea cea mai vie,
Căci pururea tărani pe-alu vostru scumpu pămentu
Suntu temelia casei și, fără temelie,
Se surpu, se sfărâmă oră ce asezămentu.

Lucrez în conștiință ca astă nestimată
Fundamentală basă a vîtrei românesci
Să fie sănătosă și omenosu păstrată
Spre conservarea averii să-viețui vîstre obștesci.

Lăsată anti-româna potecă 'ntortochiată
Pe care voi orbesce v'aflați rătăcitorii.
Scăpati-vă aveara de svabii amenințăta
Si fiți aî Mamei vîstre curați conservatori.

Puneti-vă statonici pe calea netedă
Si pură românescă, ca luminăi bărbăti;
Dați mamei vîstre pacea și vieta ei dorită
Si pururea voi fi-veți totu bine cneventuți.

Cele de pén' aci suntu uă forte mică parte din partea III-V. In cele următoare autorele nu neglige nicu una din stările sociale. Vom reproduce daru cu deosebită placere mai alesu părtile privitive la

(1) A vedea No. 4. de la 2^a cîrinte.

... preotul care
Dinsprețușe sfântă cărare
Pentru plăcerea de pe pământă

și la jună de vaniliă cu dinti de ciocolată, dărău cu creieră, cu punga și cu stomacul golă, care — spre a pute face curte, picioru peste picioru într'uă birjă — e 'n stare să se vindă pénă la alu nouela neamă.

Amu dis-o s'o repetă: versificațiuă d-lui Serrurie e grea și 'mpleticită; artea nu-i surisă cândă a invocat-o 'n ajutoru; ba chiaru și fluiditatea, armonia, alegerea expresiunilor îi jocă renghiul câtă uă dată. Spre compensare énsă. simțirea e limpade, vie, curată; critica mușătore și une oră interesantă. Cu acestu din urmă titlu l'amu recomandătă cititorilor; cu acelaș titlu vomu mai reproduce și 'n numerul viitoru pările ce vomu crede utile pentru biciuirea cătoru-va vițe care batjocoresc societatea.

Va urma

TEATRU

La începutu'ă acestei stagiuște, printruă cronică specială, promiseră amabilor nostri lectori, și gentilelor noștri lectre, a le da pe fie-care săptămână căte uă cronică teatrală și în currență progresului ce va fa e artistii scenei noștri, atâtă Români cătă și Italiani, după ce mai antéi se vor familiarisa cu scena și publicul română.

Dară de, omul propune și împrejurările dispuse, căci nu mult după propunerea ce făcăruim, jocul nostru cronică teatrală cădu greu bolnavu de bôle *lenei*, bólă ce bântue uă mare parte din societate. Si astă-felul furămu nevoiuă a renunță la ideea noastră, lăsându acăstă sarcină înfrângătoră. Noștri de la c-e-le-l-altă diare care și începuse a se ocupa de teatru, nu însă și de căciușele căntănde, care, fără rușine din cauza lipsei de controlu, se întulează cu titlul de teatru română, fără atâtă nimicu românescă, ci din contra ne reprezentă totă vițele și moralitățile streină, spre a se introduce și la noă, și care a și începutu dejă a să rodele sale cu mare b. legătu.

Ne-am și flicită cândă am vîdă vedea că, căci ce aș și dreptul și datoria, se voră deșteptă din piroteala în care suntu căduți, și voră lua măsuri urgente și eficiente pentru stăpînirea acestui mare rău socialu.

In fața celor ce avurăm cinstea a vă povestii, nu mai observăm, nici una din reprezentăriile ce se strecă în cursulă acestui sezonu, atâtă Românu, care schiopătă forte tare din cauza lipsii de concursu, fiu din partă a publicului, fie din a persoanelor ce sună obligate de morală al ajuta și incuragia, căci și ale operei Italiană care, de și în acestă ană a adus uă trupă de artiști indoito de mare ca în altă ană, dară care n'a avut unu bunu tenor cumu trebuia și nu a fostu condusă cu destulă abilitate la distribuirea rolelor după caractere. Din acăstă cauză a căduțu mai totă operile celebrilor musicii, care a făcutu de licituriile lumet intrăgătoră, afară de *Aida* și *Sonambula*, în primele lori reprezentări, besu d' scumpetea peste măsură a locurilor.

Teatrul Națională de căte-vă dile a începutu să mai mîșce, grătie publicului inteliginte care începe a se mai desmeteci din amoroșela in care căduse, și a abilului directoru care 'să-pusă mai multu zel și activitate, atâtă în alegerea operelor ce reprezentă, căci și în studierea loru.

Opera Italiană, este atâtă de redi căduță, în cătu nimeniu nu'ș mai amintescă de ea, daca mai există sau nu, afară de D. L. A. care fară să se gădescă, că și lingurirea ar putea avea marginile ei, și că mai totă capitală, cunoște reprezenta și valoarea artiștilor operați Italiane de estimață.

Laudele sa se facă după merită, nu cumu le face D. L. A. făcându dintr'u om, care ar fi bunu de ori-ce comerică, numai de artist musicalu nu, și încă prim tenor, trecându'l de celebritate.

Credem că oră către persoane a cîtitorii de rătăcitorii turnate la adresa d-lui de Azula, a puținu de risu, făcându-li-se milă, nu de actorii ci de autorii, care se vede că visu chiaru deșteptă.

Unii din adulatorii artistelor ceru reangajarea a cătoru-va personage din trupă pentru stagiuște, și astă-felu direcția aru face-o fiartă.

Noi din totă trupă nu găsimu că aru putea fi reangajată de cătu trei persoane, alu căroru nume nu ne sfîmău al arăta și care, credem, voră fi aprobați de toți cătă ia vîdută și ascultă, a-cestia suntu :

Domnișoara Vittoria Pasigli, prima donă, prima în acăstă stagiuște care a primitu sonete și buchete din partea publicului română, și singura care a meritat mai multu acăstă manifestație publică.

D-nu Erasmo Carnelli, ca prim baritonu care intr'adevără, este bunu artistu și bun canticăre, ca și d-sora Pasigli, și d-nu Firminio Mighiara, ca basu bufo, și după d-sa credem că și d-nu G. Brătianu ca Român care a fostu lăsatu uitări de toți cronicarii, aru putea să stea cu multă demnitate lângă acăstă artiști și altii care aru mai venit pentru complectarea trupei și care ne ar pune în poziție să nu mai vedem u Ernani, fără Ernani, și Trovatore fără Trovatore etc., etc.

Adă e timpul lui Saturnu. Elu nu'st mai mânâncă copiii, ci 's'r'i conservă.
Prin urmare aspiranții să'st mai pue pofta în cuiu.

LITOGRAFIA: M. B. BAER, BUCURESCI.